

DECYZJA RADY 2012/700/WPZiB

z dnia 13 listopada 2012 r.

w ramach europejskiej strategii bezpieczeństwa wspierającej realizację planu działania z Cartageny na lata 2010–2014 przyjętego przez państwa strony Konwencji z 1997 r. o zakazie użycia, składowania, produkcji i przekazywania min przeciwpiechotnych oraz o ich zniszczeniu

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 26 ust. 2 i art. 31 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Unia powinna dążyć do zapewnienia wysokiego stopnia współpracy we wszelkich dziedzinach stosunków międzynarodowych, co ma służyć, między innymi, utrzymaniu pokoju, zapobieganiu konfliktom i umacnianiu bezpieczeństwa międzynarodowego zgodnie z celami i zasadami Karty Narodów Zjednoczonych.
- (2) W dniu 12 grudnia 2003 r. Rada Europejska przyjęła europejską strategię bezpieczeństwa, w której wskazano globalne wyzwania i zagrożenia oraz zaapelowano o międzynarodowy porządek oparty na zasadach, którego podstawą będą skuteczny multilateralizm i sprawnie funkcjonujące instytucje międzynarodowe.
- (3) Europejska strategia bezpieczeństwa uznaje Kartę Narodów Zjednoczonych za podstawowe ramy stosunków międzynarodowych oraz opowiada się za wzmocnieniem Organizacji Narodów Zjednoczonych („ONZ”) i dostarczeniem jej instrumentów, które pozwolą jej wypełniać obowiązki i skutecznie działać.
- (4) Rezolucja nr 51/45 Zgromadzenia Ogólnego Organizacji Narodów Zjednoczonych z dnia 10 grudnia 1996 r. wezwała wszystkie państwa do aktywnej realizacji prawnie wiążącej międzynarodowej umowy zakazującej użycia, składowania, produkcji i przekazywania min przeciwpiechotnych.
- (5) Konwencja o zakazie użycia, składowania, produkcji i przekazywania min przeciwpiechotnych oraz ich zniszczeniu („konwencja”) była otwarta do podpisania w dniu 3 grudnia 1997 r. i weszła w życie dnia 1 marca 1999 r. Stanowi ona jedyny kompleksowy instrument międzynarodowy odnoszący się do wszystkich kwestii związanych z minami przeciwpiechotnymi, w tym do ich stosowania, składowania, produkcji oraz handlu minami i ich usuwania, a także do pomocy ofiarom.
- (6) W dniu 23 czerwca 2008 r. Rada przyjęła wspólne działanie 2008/487/WPZiB⁽¹⁾ wspierające powszechne stosowanie i wprowadzanie w życie konwencji. Na dzień 1 października 2012 r. 160 państw zgodziło się na to, by konwencja ta była wobec nich wiążąca.
- (7) W dniu 3 grudnia 2009 r. państwa strony konwencji przyjęły plan działania z Cartageny na lata 2010–2014

(„plan działania z Cartageny”) dotyczący powszechnego stosowania i wprowadzania w życie wszystkich aspektów konwencji. Tym samym państwa te uznały i udzieliły dalszego wsparcia na rzecz pełnego udziału we wprowadzaniu w życie konwencji przez Międzynarodową kampanię na rzecz zakazu stosowania min przeciwpiechotnych, Międzynarodowy Komitet Czerwonego Krzyża, krajowe oddziały Czerwonego Krzyża i Czerwonego Półksiężyca oraz ich międzynarodową federację, Organizację Narodów Zjednoczonych, Międzynarodowe Centrum Humanitarne Rozminowywania w Genewie, organizacje międzynarodowe i regionalne, osoby, które przeżyły wybuch miny i organizacje zrzeszające takie osoby, a także inne organizacje społeczeństwa obywatelskiego, zgodnie z planem działania z Cartageny nr 62.

- (8) W dniu 3 grudnia 2010 r. państwa strony konwencji przyjęły „Wytyczne państw stron dla jednostki wsparcia dla wdrażania konwencji” („jednostka wsparcia”), w której państwa strony zgodziły się, że jednostka wsparcia powinna doradzać państwom stronom i udzielać im wsparcia technicznego w zakresie wprowadzania w życie i powszechnego stosowania konwencji oraz ułatwiania komunikacji między państwami stronomi, upowszechniania informacji na temat konwencji zarówno wśród państw niebędących stronami konwencji, jak i w społeczeństwie. Jednostka wsparcia otrzymała mandat do współpracy i koordynowania działań z właściwymi organizacjami międzynarodowymi uczestniczącymi w pracach konwencji, w tym z Międzynarodową kampanią na rzecz zakazu stosowania min przeciwpiechotnych, Międzynarodowym Komitetem Czerwonego Krzyża, Międzynarodową Federacją Stowarzyszeń Czerwonego Krzyża i Czerwonego Półksiężyca, ONZ i Międzynarodowym Centrum Humanitarne Rozminowywania w Genewie.
- (9) W dniu 2 grudnia 2011 r. Zgromadzenie Ogólne Organizacji Narodów Zjednoczonych przyjęło rezolucję nr 66/29 w sprawie wprowadzania w życie Konwencji o zakazie użycia, składowania, produkcji i przekazywania min przeciwpiechotnych oraz o ich zniszczeniu. Zgromadzenie Ogólne przypomniało, że na drugiej konferencji przeglądowej konwencji społeczność międzynarodowa dokonała przeglądu wdrażania konwencji oraz że państwa strony konwencji przyjęły plan działania z Cartageny, podkreślając znaczenie pełnego i skutecznego wprowadzenia w życie konwencji i jej przestrzegania, w tym przez realizację planu działania z Cartageny. Państwa strony konwencji zwróciły się do wszystkich państw, które jeszcze nie ratyfikowały konwencji lub do niej nie przystąpiły, aby to uczyniły, a także wezwały wszystkie państwa, by zajmowały się tą kwestią na najwyższym politycznym szczeblu oraz by propagowały przestrzeganie konwencji przez kontakty dwustronne, subregionalne, regionalne i wielostronne, a także przez popularyzację tej koncepcji, organizowanie seminariów oraz przez inne działania.

⁽¹⁾ Dz.U. L 165 z 26.6.2008, s. 41.

(10) W latach 2012 i 2013 odbędą się posiedzenia państw stron konwencji. Społeczność międzynarodowa weźmie następnie udział w 2014 roku w trzeciej konferencji przeglądowej konwencji, aby ocenić postępy w realizacji planu działania z Cartageny. Można się będzie spodziewać, że do tego czasu realizacja planu działania w istotny sposób przyczyni się do poczynienia postępów na drodze do zakończenia cierpień i utraty życia powodowanych przez miny przeciwpiechotne,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

1. Aby wesprzeć – w ramach europejskiej strategii bezpieczeństwa, a także zgodnie z odpowiednimi decyzjami społeczności międzynarodowej – realizację planu działania z Cartageny na lata 2010–2014 („plan działania z Cartageny”) przyjętego przez państwa strony Konwencji z 1997 r. o zakazie użycia, składowania, produkcji i przekazywania min przeciwpiechotnych oraz ich zniszczeniu („konwencja”), Unia dąży do osiągnięcia następujących celów:

- a) wspierania wysiłków państw stron konwencji na rzecz realizacji elementów planu działania z Cartageny dotyczących pomocy dla ofiar;
- b) wspierania wysiłków państw stron konwencji na rzecz realizacji elementów planu działania z Cartageny dotyczących usuwania min;
- c) propagowania powszechnego stosowania konwencji i jej norm;
- d) demonstrowania trwałego zobowiązania Unii i jej państw członkowskich do przestrzegania zapisów konwencji oraz ich zdecydowanej woli współpracy z tymi państwami, które potrzebują pomocy w wypełnianiu ich zobowiązań wynikających z konwencji, i udzielanie im takiej pomocy, a także wzmacnianie przewodniej roli Unii w realizacji wizji zawartej w konwencji: ostatecznego zakończenia cierpień i utraty życia powodowanych przez miny przeciwpiechotne.

2. Wszystkie cele, o których mowa w ust. 1, są realizowane w taki sposób, aby wzmocnić historyczną, zawartą w konwencji, kulturę partnerstwa i współpracy między państwami, organizacjami pozarządowymi i innymi organizacjami oraz lokalnymi partnerami, w szczególności przez ścisłe współdziałanie z właściwymi podmiotami na rzecz uwypuklenia charakterystycznych przejawów takiej współpracy.

3. Aby osiągnąć cele, o których mowa w ust. 1, Unia realizuje następujące projekty:

- a) pomoc ofiarom: udzielanie pomocy technicznej w maksymalnie ośmiu przypadkach, przeprowadzenie maksymalnie pięciu ocen śródkresowych oraz realizacja maksymalnie pięciu działań następczych;
- b) usuwanie min: przeprowadzenie maksymalnie pięciu ocen śródkresowych oraz realizacja maksymalnie pięciu działań następczych;

c) propagowanie powszechnego stosowania konwencji: wspieranie grupy zadaniowej wysokiego szczebla, opracowanie analizy dotyczącej bezpieczeństwa granic bez min przeciwpiechotnych oraz zorganizowanie maksymalnie trzech warsztatów poświęconych propagowaniu powszechnego stosowania konwencji;

d) demonstrowanie zobowiązania Unii do: zorganizowania wydarzeń otwierających i zamykających, zapewnienia dostępności strony internetowej konwencji, upowszechniania dostępności pomocy dla ofiar świadczonej przez państwa strony konwencji, organizowania wizyt prasowych oraz opracowywania materiałów informacyjnych i publikacji.

Szczegółowy opis działań zawarto w załączniku.

Artykuł 2

1. Za wykonanie niniejszej decyzji odpowiada Wysoki Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa („wysoki przedstawiciel”).

2. Techniczną realizację projektów, o których mowa w art. 1 ust. 3, przeprowadza jednostka wsparcia („jednostka wsparcia”) reprezentowana przez Międzynarodowe Centrum Humanitarne Rozminowywania w Genewie. Jednostka wsparcia wykonuje swoje zadania pod kontrolą wysokiego przedstawiciela. W tym celu wysoki przedstawiciel dokonuje niezbędnych ustaleń z Międzynarodowym Centrum Humanitarne Rozminowywania w Genewie.

Artykuł 3

1. Finansowa kwota odniesienia na realizację działań, o których mowa w art. 1 ust. 3, wynosi 1 030 000 EUR.

2. Wydatkami pokrywanymi z kwoty określonej w ust. 1 zarządza się zgodnie z procedurami i zasadami mającymi zastosowanie do budżetu ogólnego Unii.

3. Komisja nadzoruje właściwe zarządzanie wydatkami, o których mowa w ust. 1. W tym celu zawiera z Międzynarodowym Centrum Humanitarne Rozminowywania w Genewie umowę o finansowaniu, która zobowiązuje jednostkę wsparcia dla wdrażania konwencji do zapewnienia, aby wkład Unii był wyeksponowany stosownie do jego wielkości.

4. Komisja dąży do zawarcia umowy o finansowaniu, o której mowa w ust. 3, w jak najkrótszym terminie po wejściu w życie niniejszej decyzji. Informuje ona Radę o wszelkich trudnościach z tym związanych i o dacie zawarcia tej umowy.

Artykuł 4

Wysoki przedstawiciel składa Radzie sprawozdania z wprowadzania w życie niniejszej decyzji na podstawie regularnych sprawozdań przygotowywanych przez jednostkę wsparcia. Na podstawie tych sprawozdań Rada dokonuje oceny. Komisja dostarcza informacji na temat aspektów finansowych wprowadzania w życie niniejszej decyzji.

Artykuł 5

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Traci ona moc po upływie 24 miesięcy od daty zawarcia umowy o finansowaniu, o której mowa w art. 3 ust. 3, lub po upływie sześciu miesięcy od daty jej wejścia w życie, jeśli w tym czasie nie zawarto żadnej umowy o finansowaniu.

Sporządzono w Brukseli dnia 13 listopada 2012 r.

W imieniu Rady

V. SHARLY

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

1. Cel

Ogólnym celem niniejszej decyzji jest propagowanie pokoju i bezpieczeństwa przez wspieranie realizacji planu działania z Cartageny w odniesieniu do powszechnego stosowania i wprowadzania w życie wszystkich aspektów konwencji.

2. Opis projektu

Aby osiągnąć cele, o których mowa w art. 1 ust. 1 niniejszej decyzji, Unia będzie realizować następujące projekty:

2.1. Pomoc ofiarom**2.1.1. Cel projektu**

Państwa strony konwencji otrzymują wsparcie w zakresie realizacji aspektów planu działania z Cartageny dotyczących pomocy ofiarom, tak aby państwa te mogły sprawniej koordynować i prowadzić działania, które doprowadziłyby do rzeczywistej pozytywnej zmiany w życiu kobiet, mężczyzn, dziewcząt i chłopców, którzy stali się ofiarami min przeciwpiechotnych i innych wybuchowych pozostałości wojennych.

2.1.2. Opis projektu

— Krajowej pomocy technicznej będzie udzielała jednostka wsparcia w maksymalnie trzech przypadkach – w tym przez inicjowanie lub wspieranie procesów międzyministerialnych służących realizacji w kontekście krajowym zobowiązań w zakresie pomocy ofiarom – państwom stronom konwencji, które: a) w niewielkim stopniu zaangażowały się w działania na rzecz realizacji aspektów planu działania z Cartageny dotyczących pomocy ofiarom i w związku z tym stosowna zachęta do takich wysiłków mogłaby być dla tych państw korzystna; albo b) sporządziły plan krajowy lub prowadzą zaawansowane prace nad takim planem, w związku z czym można by dokonać oceny poczynionych przez nie postępów; istniałoby zatem większe prawdopodobieństwo, że państwa te zostałyby objęte kompleksową krajową oceną śródkresową działań na rzecz realizacji planu działania z Cartageny.

— Kompleksowe krajowe oceny śródkresowe zostaną przeprowadzone w maksymalnie trzech przypadkach. W ocenach tych będzie uczestniczyła jednostka wsparcia we współpracy z takimi kluczowymi podmiotami jak Międzynarodowa kampania na rzecz zakazu stosowania min przeciwpiechotnych, wspomagając państwa korzystające ze wsparcia w opracowywaniu szczegółowego dokumentu informacyjnego dotyczącego krajowych warsztatów, organizowaniu krajowych warsztatów, a także w sporządzeniu szczegółowego dokumentu będącego „oceną”; w dokumencie tym zostaną nakreślone pozostałe problemy, wyznaczone cele i przedstawione zalecenia.

— Działania następcze zostaną podjęte w maksymalnie trzech przypadkach, reagując na zalecenia zawarte w ocenach śródkresowych. W ramach tych działań jednostka wsparcia będzie zapewniać dodatkową pomoc techniczną (np. w przeglądzie planów krajowych, w opracowaniu wniosku projektowego lub wniosków projektowych itp.).

— Jednostka wsparcia dla wdrażania konwencji we współpracy z kluczowymi podmiotami (m.in. Międzynarodową kampanią na rzecz zakazu stosowania min przeciwpiechotnych) zorganizuje ogólnoswiatową konferencję wysokiego szczebla poświęconą kwestii pomocy dla ofiar min przeciwpiechotnych i innych wybuchowych pozostałości wojennych; ma ona na celu oparcie się na doświadczeniach w niesieniu pomocy ofiarom w kontekście przedmiotowej konwencji, tak by wykorzystać potencjalne synergije/oszczędności w zakresie wdrażania instrumentów międzynarodowych (np. Konwencji o broni kasetowej, protokołu V do konwencji CCW, czy Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych), które dotyczą tych samych kwestii i państw dotkniętych tymi problemami.

2.1.3. Wyniki projektu

— Państwa korzystające ze wsparcia technicznego, które w niewielkim stopniu zaangażowały się w działania na rzecz realizacji elementów planu działania z Cartageny dotyczących pomocy dla ofiar, wyznaczą osobę kontaktową, która będzie kontynuować realizację obowiązków w zakresie pomocy ofiarom i uczestniczyć w dalszych działaniach związanych z konwencją.

— Każde państwo korzystające ze wsparcia technicznego w każdym przypadku otrzyma sprawozdanie zawierające zalecenia dotyczące odpowiednich dalszych działań, jakie państwo to mogłoby podjąć przy realizacji elementów planu działania z Cartageny dotyczących pomocy dla ofiar.

— Państwa korzystające ze wsparcia technicznego w pięciu przypadkach opracują dokument koncepcyjny i proponują listę uczestników krajowych warsztatów w ramach oceny śródkresowej.

— Państwa korzystające ze wsparcia objęte oceną śródkresową otrzymają szczegółowy dokument określający niezrealizowane zadania, a także cele i zalecenia dotyczące dalszych działań.

— Państwa korzystające ze wsparcia w ramach działań następczych będą miały lepsze możliwości przedstawienia swoich planów co do wypełnienia zobowiązań wynikających z planu działania z Cartageny oraz zapotrzebowania na wsparcie (np. na zmianę planów krajowych, opracowywanie projektów wniosków lub wniosków).

- Zostaną określone sposoby wykorzystania potencjalnych synergii/oszczędności w zakresie wdrażania instrumentów międzynarodowych (np. Konwencji o broni kasetowej, protokołu V do konwencji CCW, czy Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych), które dotyczą tych samych kwestii i państw dotkniętych tymi problemami.
- Wiedza na temat ogólnościowych działań w celu zaspokojenia potrzeb i zagwarantowania przestrzegania praw osób pozostałych przy życiu dzięki szerokiemu udziałowi w konferencji wysokiego szczebla zostanie upowszechniona.

2.1.4. Beneficjenci

- Państwa strony konwencji, które poinformowały, że biorą na siebie odpowiedzialność za znaczną liczbę osób, które przeżyły wybuch min przeciwpiechotnych.
- Kobiety, mężczyźni, dziewczęta i chłopcy (a także ich rodziny i społeczności, w których żyją) – ofiary wybuchu min przeciwpiechotnych oraz innych wybuchowych pozostałości wojennych.

2.2. Usuwanie min

2.2.1. Cel projektu

Przy realizacji elementów planu działania z Cartageny dotyczących usuwania min państwa strony konwencji otrzymują wsparcie umożliwiające im sprawniejsze zakończenie usuwania min w jak najkrótszym czasie, umożliwiając powrót poszczególnych osób, społeczności i narodów na tereny, które wcześniej były uznawane za niebezpieczne, tak by mogły one prowadzić zwykłe czynności życiowe.

2.2.2. Opis projektu

- Kompleksowe krajowe oceny śródkresowe będą przeprowadzane w maksymalnie pięciu przypadkach. W ocenach tych będzie uczestniczyła jednostka wsparcia we współpracy z takimi kluczowymi podmiotami jak Międzynarodowa kampania na rzecz zakazu stosowania min przeciwpiechotnych – przy wsparciu Międzynarodowego Centrum Humanitarnego Rozminowywania – wspomagając państwa korzystające ze wsparcia w opracowywaniu szczegółowego dokumentu informacyjnego dotyczącego krajowych warsztatów, organizowaniu krajowych warsztatów, a także w sporządzeniu szczegółowego dokumentu będącego „oceną”; w dokumencie tym nakreślone zostaną pozostałe problemy, wyznaczone cele i przedstawione zalecenia.
- Działania następcze podejmowane będą w maksymalnie trzech przypadkach, reagując na zalecenia zawarte w ocenach śródkresowych; w ramach tych działań jednostka wsparcia dla wdrażania konwencji będzie zapewniać dodatkowe wsparcie techniczne (np. przy przeglądzie planów krajowych, w opracowaniu wniosku projektowego lub wniosków projektowych itp.) albo zostaną zorganizowane wymiany wizyt roboczych południe-południe między państwami korzystającymi ze wsparcia, tak by mogły korzystać z wdrożonych przez inne państwa doświadczeń i wniosków oraz usprawnić wdrażanie w przyszłości.

2.2.3. Wyniki projektu

- Państwa korzystające ze wsparcia objęte oceną śródkresową otrzymają szczegółowy dokument określający niezrealizowane zadania, a także cele i zalecenia dotyczące dalszych działań.
- Państwa korzystające ze wsparcia objęte wsparciem w ramach działań następczych będą miały lepsze możliwości przedstawienia swoich planów co do wypełnienia zobowiązań wynikających z planu działania z Cartageny oraz zapotrzebowania na wsparcie (np. na zmianę planów krajowych, opracowywanie projektów wniosków lub wniosków itd.) i będą lepiej rozumiały poszczególne aspekty realizacji działań służących usuwaniu min.

2.2.4. Beneficjenci

- Państwa strony konwencji inne niż państwa członkowskie, które prowadzą działania w celu spełnienia wynikających z konwencji ich obowiązków w zakresie usuwania min.
- Kobiety, mężczyźni, dziewczęta i chłopcy (a także ich rodziny i społeczności, w których żyją), gdy ich życiu zagraża obecność min przeciwpiechotnych lub podejrzenie ich występowania.

2.3. Powszechne stosowanie konwencji

2.3.1. Cel projektu

Upowszechnianie stosowania konwencji przez państwa niebędące jej stronami służy usunięciu barier utrudniających przystąpienie do niej.

2.3.2. Opis projektu

- Grupa zadaniowa wysokiego szczebla ds. upowszechnienia stosowania konwencji będzie wspierana przez jednostkę wsparcia, w tym poprzez wsparcie dla wysokich rangą osób, m.in. przywódców maksymalnie sześciu państw niebędących stronami konwencji. Członkowie grupy zadaniowej będą uczestniczyć w maksymalnie dwóch innych wydarzeniach w celu rozpropagowaniu bieżących działań służących upowszechnieniu i wdrożeniu konwencji.

- Jednostka wsparcia opracuje analizę dotyczącą bezpieczeństwa granic bez min przeciwpiechotnych we współpracy z ekspertami z tej dziedziny; działania te opierają się na pracy wykonanej przez Międzynarodowy Komitet Czerwonego Krzyża w połowie lat 90. ubiegłego wieku. Raport badawczy będzie udostępniany na wiele sposobów m.in. poprzez tłumaczenia, streszczenia i materiały w dostępnych formatach.
- Jednostka wsparcia, we współpracy z kluczowymi podmiotami (m.in. Międzynarodową kampanią na rzecz zakazu stosowania min przeciwpiechotnych i koordynatorem nieformalnej grupy kontaktowej ds. upowszechnienia stosowania konwencji) zorganizuje maksymalnie trzy warsztaty poświęcone propagowaniu powszechnego stosowania konwencji. Warsztaty te będą organizowane na szczeblu krajowym, subregionalnym lub regionalnym w celu propagowania wśród odnośnych państw stosowania konwencji i mają pomóc państwom niebędącym stronami konwencji w usuwaniu rzeczywistych lub rzekomych barier utrudniających stosowanie tej konwencji, zwłaszcza dzięki wykorzystaniu raportu badawczego dotyczącego bezpieczeństwa granic bez min przeciwpiechotnych.

2.3.3. Wyniki projektu

- Maksymalnie sześć państw niebędących stronami konwencji będzie uczestniczyło na szczeblu ministrów lub wyższym w pracach nad przystąpieniem do konwencji.
- Uzyskane, zaktualizowane informacje na temat stosowanych w państwach niebędących stronami konwencji polityk dotyczących min przeciwpiechotnych będą stanowiły podstawę istotnych dokumentów przeznaczonych na trzecią konferencję przeglądową konwencji, m.in. kompleksowego sprawozdania przedstawiającego postępy w realizacji celów zmierzających do upowszechniania stosowania konwencji oraz opisującego zakres dalszych działań.
- Działania podjęte w następstwie wizyt grupy zadaniowej wysokiego szczebla będą skutkowały zwiększeniem poparcia państw stron konwencji i organizacji pozarządowych.
- Uzyskane informacje zostaną zgromadzone w publikacji dotyczącej najczęściej zgłaszanych rzekomych barier utrudniających przystąpienie do konwencji; publikacja ta może być wykorzystywana jako wsparcie działań na rzecz upowszechnienia stosowania konwencji.
- Zostanie poczyniony postęp w kwestii przystąpienia do konwencji lub stosowania zawartych w niej norm przez państwa niebędące stronami konwencji.

2.3.4. Beneficjenci

- Państwa inne niż państwa członkowskie, które jeszcze nie ratyfikowały konwencji, nie zatwierdziły jej, nie zaakceptowały ani do niej nie przystąpiły.
- Państwa strony konwencji, organizacje pozarządowe i organizacje międzynarodowe uczestniczące w działaniach na rzecz upowszechnienia stosowania konwencji.

2.4. Demonstrowanie zobowiązania Unii

2.4.1. Cel projektu

- Zademonstrowanie trwałego zobowiązania Unii i jej państw członkowskich do przestrzegania zapisów konwencji oraz ich zdecydowania do współpracy z tymi państwami, które potrzebują pomocy w wypełnianiu ich zobowiązań wynikających z konwencji, i udzielanie im takiej pomocy, a także wzmocnienie przewodniej roli Unii w realizacji wizji zawartej w konwencji: ostatecznego zakończenia cierpień i utraty życia powodowanych przez miny przeciwpiechotne.

2.4.2. Opis projektu

- Zorganizowane zostanie wydarzenie otwierające w celu propagowania niniejszej decyzji oraz wydarzenie zamykające w celu nagłośnienia działań podjętych w związku z niniejszą decyzją i ich wyników; pozwoli to na zasygnalizowanie udziału Unii.
- Mając na uwadze, jak ważne jest rozpowszechnianie wiedzy o zobowiązaniach podjętych przez państwa strony konwencji podczas konferencji dotyczącej planu działania z Cartageny oraz o sposobach realizacji tych zobowiązań, a także jak istotne jest, by działania te obejmowały różnych adresatów (np. różne docelowe grupy językowe, osoby niepełnosprawne), przeprowadzona zostanie kontrola strony internetowej konwencji, tak by zapewnić wysokie standardy dostępności; przygotowana przez jednostkę wsparcia dla wdrażania konwencji publikacja, w której opisano zobowiązania w zakresie pomocy dla ofiar podjęte przez państwa strony konwencji, zostanie przetłumaczona i opublikowana na stronie internetowej konwencji, aby informacje o tych zobowiązaniach były dostępne w różnych językach.
- Przed trzecią konferencją przeglądową konwencji w 2014 roku w jednym z krajów dotkniętych problemem min zorganizowana zostanie wizyta prasowa.
- Zakupione zostaną materiały informacyjne (np. plakaty, reklamy, nagrania wideo, materiały reklamowe), tak by wykorzystać pojawiające się możliwości informacyjne.

2.4.3. Wyniki projektu

- Urzędnicy Unii i państw członkowskich będą informowani o niniejszej decyzji i jej skutkach dla ich pracy.
- Wiedza państw stron konwencji na temat pomocy dla ofiar, w szczególności we francuskojęzycznych państwach dotkniętych tym problemem, zostanie pogłębiona.
- Informacje na temat konwencji będą łatwiej dostępne.

- Zobowiązanie Unii do przestrzegania zapisów konwencji zostanie nagłośnione oraz zostanie zwiększone i podtrzymane zainteresowanie niniejszą decyzją, jak wynika ze sprawozdań prasowych ze spotkań Unii i państw stron konwencji.
- Wiedza o stałych działaniach na rzecz propagowania upowszechniania stosowania konwencji zostanie zwiększona.

2.4.4. Beneficjenci

Państwa strony konwencji, organizacje pozarządowe i organizacje międzynarodowe, ich przedstawiciele i inne osoby zainteresowane działaniami służącymi wdrożeniu konwencji lub w nich uczestniczące.
